

Reverie

DANACIOBY

Sunt prizonieră-n propria mea viață,
Cu lanțuri grele prinse de picior
Și totul pare-a atârna de-o ață.
Mai am puțin sau îmi doresc să mor?

Sunt un cocor ce nu știe să zboare.
N-am vrut să-nvăț atunci când s-a putut.
Simțeam încet cum totu-n jurul meu dispare
Credeam că doare, însă n-a durut.

Sunt pasărea pe sârma cea spinoasă
Și cale nu-i acum să mă întorc.
Voi merge drept, cu ochii închiși spre casă,
Sau... voi cădea de nu-i de mine loc.

Sunt curcubeul ce nu-l vede nimeni
Deși apare după multe ploi.
Uitați-vă din când în când la mine.
Sunt om și eu, și vreau să fiu cu voi!